

ליוצא למלחמת בית דוד

החיוני

ימות המשיח, עש"ק שלח | גיליון חמישי

נ ק ו ד ת מ ל כ ו ת

כדי שהקב"ה יוכל - כביכול - לפעול זאת בשלימות, זקוקים להשתתפות של כאו"א מבנ"י, ודוקא נשמה בגוף ובתכלית השלימות - שהיהודי מסכים*, ועד שהוא רוצה ומכריז, לא רק ש"הגיע זמן גאולתכם", אלא שהגאולה כבר נמצאת בפשטות... ועי"ז מתקשר כאו"א מבנ"י עם היחידה שבנפש שלו, וזאת מקשרים עם היחידה הכללית דמשיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו תיכף ומיד ממש.

*על תיבה זו חזר כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח ה' פעמים. משיחת כ"ח סיון ה'תשנ"א אחרי מעריב - מתורגם מסרט ההקלטה.

יחי אדוננו מורנו ודבינו מלך המשיח לעולם ועד

לאחיי ורעיי התמימים!

לארבע כיתות נחלקו התמימים בעומדם לפני ים סוף (סוף - סוף הזמן):

מהם האומרים "נקפוץ לים התענוגות" הלוא החופש הגדול המכה בניחות רעננים באפינו, ניחותות מלוחים של ים, שמש וכל המתלווה לו. ודבר הרבי שליט"א מלך המשיח בפיהם, כי הרי בריבוי מכתבים באגרות-קודש כותב אודות שמירת בריאות הגוף, וכתמימים, חיילים, האמונים על דבריו של הרבי שליט"א מלך המשיח, משתדלים הם לקיים זאת בהידור רב.

הכת הב' אומרת "נצא ונלחם כנגד מצרים" מצרי וגבולי העולם ונחפש לעצמנו 'כולל' (אולי ב'צמח צדק'. ייתכן גם ב'רחבת הכותל' כמצטרף לקבוצת המקובלים לשלושה שבועות, ובמקרה הגרוע ביותר, ב'ישיבת הרשב"י) ורוממות א-ל בגרונם: דברי המשפיע האומר שהרבי מלך המשיח שליט"א נגד חופש, ועד לביטויים קשים ביותר בהם התבטא הרבי שליט"א מלך המשיח כנגד המושג שהשתרש בקרב הישיבות החב"דיות (שנדד והגיע לשם מעולם הישיבות הליטאיות). הדבר המתאים ביותר להילחם בתופעת ה'חופש' הפושה, הוא

בכך שמתכנסים בתוך כותלי בית המדרש, מוכיחים קבל עם ועדה, שאפשר אחרת... ה'חופש' מתבטא אך ורק בכך שאני מחליט את תוכן הלימוד, ולא בכפוף להחלטות ההנהלה וכדומה.

הכת הג' מחליטה שבשלושת השבועות עד תחילת חודש אריה, נסתער כאריות על המגזר החב"די לעשות נפשות "למפלגה המשיחיסטית", כדי לרשום ולהכניס את ילדי חב"ד לקעמפ חב"די. וכמובן זהו רצונו האמיתי של הרבי מלך המשיח שליט"א, כי הרי הפצת המעיינות והפצת בשורת הגאולה, היא גם בתוך חב"ד ומקורות לכך באגרות לא חסרים כלל. מי שזכה להיות גנרל הוא ה'גורו' של הישיבה. המח"טים והסמח"טים ואפילו המ"כים והמג"דים הם המאושרים בכל קצווי תבל.

הכת הד' הם ה'לוזרים' שלא צלחה דרכם ב'חבר'מניות' של טיילי ארץ ישראל, כח ישיבתם אינו מפותח דיו לשבת בכולל אי שם בעיר העתיקה, קשריהם הדיפלומטיים עם

הנהלת הישיבה, לא היו חזקים מספיק כדי לקחת חלק בהנהגת הקעמפ. יושבים הם בבית ועיניהם יוצאות בקנאה, בהבטה לכל עבר (הים, הכולל, והקעמפ...).

ומול כולם עומד נער צעיר, תמים, פשוט ואפילו קצת אידיוט. שלוקח את דברי הרבי שליט"א מלך המשיח ברצינות יתר, וכפשוטם דווקא, מרים טלפונים לכל חבריו בישיבות שונות ומשדלם ליציאה בבין הזמנים לכיוון המושבים, הקיבוצים, והערים הגדולות. בשעות הקטנות של הלילה, יושב הוא מול דפים, וכוסס את עטו, כשמצחו חרוש קמטים, בהכנת תוכניות המתאימות לילדים שאינם שומרי תורה ומצוות לעת-עתה. הגבירים הגדולים של חב"ד אינם מביטים לעברו. הם כבר תפוסים לקעמפ הגדול, והוא נאלץ לעבור דלת דלת, לאסוף את שקליו הדלים, שבכל דלת, כשדופק, נדים האנ"שים בראשם ברחמים "מסכן, בטח הוא לא הצליח להתקבל לקעמפ".

ברק מיוחד יש לו בעיניים, עיניים של תמים אמיתי ששלם עם עצמו, ולא חצוי עם שני עולמות. אינו מדדה אחרי חבורת התמימים בישיבתו היורדת אל הים, אינו מתעניין כלל בקריצת המג"דים, המח"טים, ושאר מרעין בישין, המסתובבים בטווסות בישיבה, איננו לוקה במחלת המרה שחורה של העיר העתיקה של ירושלים, אלא הולך לבטח דרכו המלך, זהו מלכו של עולם. ושיחות הרבי שליט"א מלך המשיח הפשוטים שבכל שנה ושנה בשבתות הקיץ, זעק וביקש הרבי מלך המשיח שליט"א מקירות ליבו - צאו ועסקו בחינוך הנוער הלא-דתיים, ולמדו אותם את הפסוק שמע ישראל, הם, ורק הם, נר לרגליו.

שמחתו מריעה שחקים בראותו את צחי וטל בני התשע החוזרים את 12 הפסוקים בעל-פה. אושרו הוא בנמרוד ורוני, שמורדים ביצרם, ומרגנים ביחד "יחי אדוננו". וחלומה הגדול, שבשנה הבאה, ילדי רשת מועדוני הקיץ "של"ה" יעמדו לידו בתהלוכה הגדולה המובילה לקבלת פני משיח צדקנו שליט"א. המג"דים, הגנרלים והמח"טים יעמדו יחד עם החב"דניקים, והתמים שלנו, יעמוד יחד עם נמרוד, טל, רוני וצחי, ואז... נראה לאיזה כיוון מלך המשיח יחייך...

לקט תשובות ומכתבים בעניני הכצה ושליחות
לשליח כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח

הגה"ח ר' זמוני זליג בהר"ר חיים ע"ה ציק

אופן פרסום עשרת המבצעים

נתקבל ות"ח.

ודבר בעתו - בריש חודש הגאולה,

דלא "אותו בלבד גאל הקב"ה כ"א גם את כל כו' איש ישראל".

אזכיר עה"צ וכן המכ"פ"נ המצורף בזה.

ע"ד החולצה - בכלל כהחלטת צאגו"ח בזה.

בכל אופן - בכל כיו"ב 1) מבצע מזוזה צ"ל כתוב לפני דצדקה,

2) בין ב' הנרות - כדאי שיהי' נר א' קטן.

אין לכתוב גם במכתבים הלשון מבצעים לשמירה

(כיוון שעיקרם - מצוות השם) כ"א: מבצעי שמירה הגנה והצלה.

כמופת יהי' לרבים

להצלחה רבה בעשיה ועד שכמופת יהי' לרבים.

לההצעות - שאלות בהעסקנות והמוסדות -

כהמענה כו"כ פעמים: בהתייעצות דעסקני חב"ד שי' שבאה"ק.

גם אילו היתה שאלה היה מענה ברור

במענה למכתבו, בו כותב אודות חלקו הטוב שניתן לו בהשגחה פרטית מהשי"ת,

התעסקות בהפצת התורה והיהדות בכלל ובשטח פעולותיו בפרט, ומסיים בשאלה,

בקשר עם צמצום העזר בזה וכו', אם להמשיך בפעולותיו, מובן וגם פשוט, שאפילו

אילו היתה השאלה באם להתחיל בפעולות אלו במצב הנוכחי, הי' המענה ברור

שצריך להתחיל... על אחת כמה וכמה שנמצא באמצע הפעולות וראה פרי טוב

בעמלו והצליח בהן...

מיהו עסקן? ומיהו מאנ"ש?

ואף על פי שכותב הטעמים לשלילה, כנ"ל, הרי הבטיחה תורה בכל כיוצא בזה

אשר הקב"ה עוזרו. ואף שאפשר שאולי נשתנו הדרכים והצנורות שבדרך הטבע,

הרי נאמר "ותשועה ברוב יועץ", ויתיעץ בעסקני אנ"ש, אלה שהם עסקנים באמת

ואנ"ש באמת, ואז בודאי אשר חפץ ה' בידם יצליח למצוא הדרך. ומי שאומר לו שב

ואל תעשה עדיף, או מרפה ידיו, באיזו פעולה שתהי' מפעולות המתנהלות ברוחו

של כ"ק מו"ח אדמו"ר, אינו בגדר עסקן בכלל ואינו מאנ"ש של כ"ק מו"ח אדמו"ר,

כמובן. ואף שאפשר שאמתלא בפי פלוני או פלוני, איזו שתהי', מתחיל - שאינם מן

הזרזים וכו', הרי עצלות ועצבות ומרה שחורה בנוגע להצלחת הפעולות ברוח כ"ק

מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, הם היפך הוראותיו ובקשתו והבטחתו. אין להאריך בזה

בכלל, ובפרט - בימי אלול והכנה לשנה הבע"ל.

לסיכום הדבר: בודאי יוסיף בבטחון בה' שנצליח בפעולותיו וגם בדרכי הטבע,

ומתוך בריאות וטוב לבב ימשיך בהן כעד עתה, וגם בהוספה, וזה יוסיף גם בהצלחת

הפעולות,

\מקורות: לקו"ש ח"ט ע' 620, ארכיון בית חב"ד בת ים עיר הגאולה.

זעת עוליון

דעם רבינ'ס שפראך

אין כזו מציאות אצל יהודי

שיחת ט"ו בשבט תשל"ט בבכי

ובפשטות: ער טראכט ניט וועגן געטלעכקייט
ובפשטות: הוא אינו חושב אודות אלוקות
און בשעת מ'טענה'ט מיט עם,
וכאשר מתלוננים עליו,
זאגט ער:
הוא משיב:

וואס האט מען א טענה צו אים?!
מה יש לכם תלונות עלי?!
די טענה דארף זיין צו דעם אויבערשט'ן...
הטענות צריכות להיות להקב"ה...
וכאמור עד מתי!

אז דער אב דארף זיך טאקע באהאלטן פון דעם בן
שבאמת האב צריך להתחבא מבנו,
כדי דער בן זאל אים וועלן זוכען,
בכדי שבנו ירצה לחפשו,
און בא אים זאל נתעורר ווערן א תשוקה ווי פון
"ארץ ציה ועייף בלי מים",
ואצלו תתעורר תשוקה כמו [שנמצא ב] "ארץ ציה
ועייף בלי מים"

בשעת אבער ער שטעלט אים אריין אין א חושך
כפול ומכופל,
אבל בשעת שהוא מכניסו לתוך חושך כפול ומכו-
פל,
און דערנאך "הראשונים כמלאכים וכבני אדם",
ולאחמ"כ "הראשונים כמלאכים וכבני אדם"
און דא איז ניט אפילו "כחמורו של ר' פנחס בן
יאיר"...

וכאן זה לא אפילו "כחמורו של ר' פנחס בן
יאיר"...

וביחד עם זה מאנט מען ביי אים,
וביחד עם זה תובעים את זה ממנו,

אז ער זאל האלטן אין איין זוכען...
שהוא יתעסק רק בחיפוש...

זונטיק געזוכט,
ביום ראשון חיפש,
מאנטיק געזוכט...
ביום שני חיפש,
און אז מ'זוכט אויף דערויף א הסברה,
וכשמחפשים על זה הסבר,
זוכט מען אין ספרי מוסר,
מחפשים בספרי מוסר,
און מ'זוכט אין ספרי חסידות,
ומחפשים בספרי חסידות,

[און] דערנאך געפינט מען א פסק-דין ברור אין
גמרא,

ולאחמ"כ מוצאים פסק-דין ברור בגמרא,
אז "כלו כל הקיצין,
ש"כלו כל הקיצין,

ואין הדבר תלוי אלא בתשובה",

און דערנאך האט מען דעם פסק דין ברור,
ולאחמ"כ ישנו פסק-דין ברור,

אז "הרהר תשובה" ווערט ער א צדיק גמור,

שכש"הרהר תשובה" הוא הופך להיות צדיק גמור,
און ס'איז ניטא קיין מציאות פון א אידן וואס צי

מצד האהבה צי מפני היראה,

ולא יכול להיות מציאות של יהודי שבין מצד

אהבה בין מצד יראה,

מאיזה סיבה שתהיה איז בא אים ניט געווען קיין
הרהור תשובה.

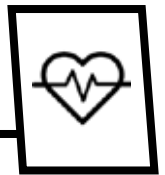
מאיזה סיבה שתהיה לא היה אצלו הרהור תשובה.

ס'איז ניט אזא מציאות בא א איד

אין מציאות כזו אצל יהודי

על אחת כמה וכמה בדורנו...

לזכות כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח להתגלותו המידית לעין כל.

יום שני.

שבת (בהשגחה פרטית...), אני יכול להגיד ליהודי שנמצא מולי לא על הנחת תפילין?

אני כבר בא לענות להם, חבר'ה בואו נניח, ומסתבר שבכל זמן הטיוס שלי הם כבר קיבלו איזה שיחת טלפון, והמשיכו. אני עולה על האופניים וטס לשיבה. בדרך, בירידה ברחוב ירושלים, עוד פעם צפה לי המחשבה האם מחשבותיי ותובנותי נכונים (וגם האם נהגתי נכון בכביש, עקב הצפצוף החזק שבקע מצופר האופנוע שעקף אותי) ומגיע למסקנה ברורה כאשר כשמסתיימת הירידה וצריך לפדל ברגליים.

המסקנה היא, שכמו שהאופנוען שדהר ועקף אותי במהירות ומתנוססת על התא מטען שלו "דואר מהיר - 24" למה הוא עקף אותי, הוא צריך לגמור את השליחות שלו עד שעה מסויימת אחרי זה נגמר משלוח האקספרס, זה כבר לא שווה הדואר הספציפי הזה אחרי הזמן המיועד.

כן גם אני, חייל של הרבי שליט"א מלך המשיח, שליח בשליחותו, כל המבצעים זה רק בגלל המשלוח. ולכן צריך להישמע להוראותיו, לא משנה מה המשלוח חושב לעצמו להוסיף עוד לקוחות בדרך, ולהציע לעוד אנשים על משלוח הדואר האקספרס המהיר ביותר בארץ. לא רוצים את זה ממך!! תהיה עסוק בשליחות איך אני ממלא אותה עצמה לא פחות ולא יותר..

אח"כ הבריקה במוחי שיחת הדבר מלכות בהר-בחוקתי על הרצוא ושוב - רצוא זהו תעוף למבצעים ישר אחרי ארוחת צהריים בשיא המהירות, אבל תדע להוריד את זה לשוב להגיע לסדר של המלך המשיח שליט"א בזמן.

השוק ברחוב רוטשילד בראשל"צ.

לקראת סוף הפסקת הצהריים, אני כבר מתכוונן לקראת סיום הנחת תפילין של היהודי האחרון, ולחזור לשיבה. פתאום מופיעים מולי שני צעירים, ובידם התביעה, יצאנו מוקדם לעבוד ולא הספקנו להניח תפילין, משמים הגעת אלינו, כפרה על חב"ד. תן לנו 2 דקות להניח תפילין!!

בחישוב מהיר אני מגיע למסקנה שגם בנסיעה מהירה באופניים המקרטעות שלי, אני מגיע ל'סדר הלכה' באיחור של מינימום שלוש דקות. מסתכל בטלפון, וקולט שבדיוק הסוללה נגמרה לי ממש עכשיו ואני לא יכול אפילו לפנות למשגיח בבקשת אישור עבור איחור לסדר. אני שומע איזה קול מעומעם במעמקי בטני. שאומר נו... אני אכנס לזאל (בלי להסתכל על השעון....) באיחור של

כמה דקות, ואסתדר עם המשגיח, וכעת יתאפשר לחמם את החבר'ה האלה על משיח בכיכר. והכל בשם המשיח.

אני בא כבר להוציא תפילין של יד מהנרתיק, וחושב שוב... הרי כשעושים מבצעים על חשבון הסדרים זה בדיוק הפוך מהרצון.. בלתי אפשרי מצדי להלחם במלך! נגיד להם בנימוס, לא, ונתראה מחר במדרחוב...

והנה עולה לו הקול ממעמקי מהבטן, ועכשיו הוא נשמע יותר ברור להגיד ליהודי לא להניח תפילין, איך אפשר, במחוזות ליובאוויטש הענפה??!! אני זה שעושה מבצעים מידי יום, ובכל יום שישי מיטלטל בהלוך באוטובוסים למבצעים וחוזר בטרמפים לפני

החזיון

/ סיפורו של 'תמים'

כ"ז אלול לפנות בוקר. טרמינל 2.

קור. קבוצות מרוכזות של חסידי סקוורא. חסידי בובוב. ננחים מסוגים ומינים שונים ומשונים. עם ישראל לגונוני. חבדניקים. חסידים. הרבה מאד.

לפי התורים אפשר לראות את סגנון הנוסעים, ולכן הם נוסעים. יש בחברת אל-על, חברות גרמניות, רוסיות, ערביות. יש הנוסעים ישירות. יש תחנות ביניים שונות ומשונות לפסקי זמן מכל הסוגים.

ב'אל על' ישיר. מצטנפים להם זוג הורים עם נער. חב'דניקים. האבא - פינייע קופרמן. יהודי בשנות החמישים. זקן מקופל שנזרקה בו שיבה. כרס עגלגלה, חולצה לבנה/תכלת, אייפון מתקדם בידו, משקפיים מודרניות על אפו. הוא מביט על הנוסעים ומתקדם בתור. לידו עם 'חוברת לימוד' של דור דעה, בנו - לייבוש קופרמן. מזוודה אחת גדולה וחדשה. תיק צד מלא בכל טוב של מאפים ונשנושים שאמו הכינה לנסיעה. מחברת, כלי כתיבה. ועוד פריטים.

פינייע קופרמן זה, היה בשנות הבהרות שלו אחד מה'קנים' ב770. חוברות ה'הערות' נתמלאו מחידושיו. בעיקר הצטיין בהעמקה במאמרי חסידות ובהמשכים. המשך ר"ה תרצ"ד, המשך תרס"ה, המשך תרס"א, וכמובן המשך ר"ה תש"ג. הוא היה גם מעיין הרבה במאמרי הרבי שליט"א ורושם בעיפרון על כל אחד מהם על איזה המשך הוא 'מיוסד'. אך אחרי החתונה ה'בעל-הבוס' הרדום בתוך כל תמים התפתח אצל פינייע למימדים משמעותיים והוא עזב כמה שנים אחרי החתונה מקום שליחות אחרי משבר כלכלי, וכיום הוא גר בשיכון חב"ד ועובד לפרנסתו כרואה חשבון. את מעשרותיו הוא נותן בעבודות בחינם לתומכי תמימים עיבל - מקום שהצמיח את שני ילדיו. ובכך הוא רואה 'שליחות'.

מג' תמוז תשנ"ד, הוא ביקר אולי ארבעה פעמים בבית חיינו וגם זה לא בחגי תשרי. בכל פעם הוא חוזר מדוכא.

לכן הוא ממעט לנסוע. "בקבוצה שלי בתשמ"ח זה היה משהו אחר... ימי האור... וגם אחרי כ"ב שבט... הכל היה לעילא ולעילא עם כל הכאב". הוא אומר בערגה כשלבד טוב עליו בעיצומה של התוועדות שמשיכה ממנו חיוז דהאי עלמא. "כשפינייע מתוועד - יש מה לשמוע", יודעים לומר בשיכון. אך ביום יום, "משכא דחויא" שומרת עליו מאד...

עכשיו הוא מלווה את בנו לייבוש ל"ר"ה ב-770, כמו שהוא אומר או כמו שלייבוש בנו אומר - מה שר' זלמן לא מפסיק להתוועד - ל'תקיעות עם הרבי'.

התור מתקדם לאיטו ולייבוש מספיק להשלים רמב"מים יומיים.

משהו בטרמינל קורה. לייבוש מוציא עיניו מקובץ הלימוד. אביו ואמו מביטים אף הם. אולי כמעט רוב הטרמינל נעצר לרגע, כולל הדיילים והמאבטחים.

דגל משיח עצום על קנה-סוף גבוה כשלשה מטרים, נכנס מתוך שער הטרמינל והתנשא לגובה שתפס את אלפי האנשים שהיו באותה שעה לחוצה. ערב חגים בשדה התעופה.

"מי זה?" שאלה אמו של לייבוש בחצי-כעס... "אני אחראי על כל המשוגעים..." "רצה לייבוש להגיב בכעס, אך משהו השתיק אותו. "כנראה משהו מתומכי תמימים עיבל..." אומר פינייע לבנו לייבוש בחצי הומור...

סביב הדגל מתגודדת לה קבוצת ננחים. הדגל מתקדם לחלקו האחר של הטרמינל, לתור של חברת התעופה 'טורקיש', הנוסעת לניו יורק דרך טורקיה עם המתנה של מי יודע כמה... אך משם הדגל ממשיך לעבור לעבר התור הכי ישראלי - 'אל על' ישיר'.

לייבוש נדרך. "מי זה?" דיבורים-ויכוחים סביב הדגל, מעין מעגל אנושי הקיף את הדגל הזה. אנשי אבטחה מגיעים ונכנסים לתוך העיגול.

הדגל ירד...

והנה מתוך העיגול של הסקרנים יוצא לו במהירות בחור רזה בהיר שיער, עם עגלת מזוודות שבתוכה שקית אשפתון שחורה סגורה, תיק ישן ושני קרטונים עם ספרים. בידו חבילה ענקית של כרטיסי משיח והוא מחלק.

לייבוש מחוויר, הוא מציץ על הוריו שמביטים בנער.

דביר נגבי - - -

הוא כאן ואבא ואמא מביטים בו בשידור חי!

"הוא מהחבר'ה שלכם?" שואל פינייץ, "לייבוש? ... אני רואה שאתם מכירים..."

לייבוש? "...".

"לא בדיוק.. הוא היה רק קצת... כמה ימים בישיבה..."

"רגע", אומרת אמו, "אתה רוצה להגיד שזה דביר נגבי שלך?"

".. הוא כבר לא בישיבה... כן זה נגבי..."

פינייץ הביט לרגע בלייבוש, ואמר: "רגע אני רוצה להבין, אתה מתבייש איתו? ... אני מתבייש שאתה מתבייש בו. הוא חסיד של הרבי... אתה יודע גם בקבוצה שלי היו כמה כאלה. היום הם השלוחים הכי חזקים של הרבי... וואס מיינסטו, כל ה'גזע' [וכשומר 'גזע' הטעים זאת בבזו רוס] כיום נראים כמוני... בעלבאסים מאוסים... איך נראה לך הרבי יכבש את העולם? עם שיכוני חב"ד?..."

לייבוש נדהם. כך אבא מדבר? אבא? שבסעודות שבת יושב ולועג? שכל פעם שיש איזו רכילות, הרי היא עולה על השולחן לשבט ביקורתו.

מה יש בו בדביר נגבי הזה שמצליח לנגוע באנשים שראו הכל ושמעו הכל ויודעים הכל ובכל זאת הם מתפעלים ממנו, מהרהר לייבוש לעצמו.

"רגע-רגע-רגע" פתחה אמו ואמרה לבעלה פינייץ, "פינייץ, אתה יודע למי דביר הזה דומה שתי טיפות מים? ... עכשיו אני מבינה הכל... יעצט איז אלץ קלאר בא מיר". וכשאמא מדברת באידיש זה סימן שהיא מתרגשת.

"הוא דומה בדיוק ל'ממקה' של ר' יודל הראש ישיבה... וגם הוא היה בדיוק כך רזה, בהיר, עינים חומות ותווי פנים רציניות... אני מבינה הכל... לא סתם ר' יודל אוהב אותו... זה נקרא העתקה... הוא מוצא בו את בנו".

את הסיפור הטראגי על הבן של הראש-ישיבה ר' יודל, שמע לייבוש כבר עשרות פעמים בבית.

לראש ישיבה היה בן בכור. מנחם מענדל. 'ממקה' הוא קרא לו כי שמע פעם מהחסיד ר' נחום גולדשמיד כי כשהרבי שליט"א היה ילד הכינוי שלו בין הילדים היה 'ממקה' ולכן גם ר' יודל כינה את בנו בתואר 'ממקה'.

לכל מקום הם היו הולכים ביחד. לא היה קריאת התורה אחד שממקה לא היה ליד הראש-ישיבה. אפילו לישיבה היה מביא אותו בגיל 6.

אמרו שהוא לימד אותו לקוטי תורה כבר בגיל 7, כרצונו של הרבי.

עד אותו ערב ראש השנה איום ונורא.

ממקה היה לפני בר-מצוה, זה היה אחר הצהריים ושכחו לקנות דבש. ר' יודל ביקש מממקה שיקח את אופניו ויסע לעיר לקנות דבש.

שעה אחר כך.

משטרה ואמבולנס הגיעו לבית ראש הישיבה

ממקה נמחץ עם אופניו על ידי משאית - - -

חודש ימים שכב ר' יודל בבית ומיאן להתנחם.

הפעם הראשונה שיצא מביתו היה לתחילת 'זמן חורף', וכשהגיע לישיבה אמר את השיעור כללי כאילו כלום לא קרה.

אך שיער לבן נזרק כבר בזקנו.

מאז הוא לא דיבר עם איש על בנו. מעולם לא עלה לקברו. רק הקדיש מידי שנה בערב ראש השנה היה מזכיר לכולם את הטרגדיה שהדחיק ר' יודל עמוק-עמוק לתוך לבבו השבור.

"אתה לא מבין פינייץ... אני מבינה למה הוא אוהב את דביר. זה ככה בפסיכולוגיה".

"תפסיקי כבר עם הפסיכולוגיה הזו!". התרגז פינייץ. "זה שטויות כל החכמות האלה. ר' יודל אוהב את דביר מהסיבה שאני אוהב אותו כי הוא 'דעם רבי'נס', אלו הם נשמות של הרבי". ובעודו באמצע המשפט הוא פנה לדביר ואמר לו "ר' דביר שלום עליכם! אני אבא של חברך לייבוש... אתה נוסע לרבי?".

"אני לא נוסע לרבי", הגיב דביר בבטחון מוכן מאליו. "בדור השישי היו נוסעים לרבי. אני חוזר למלך. הולך אחרי המלך להיכל מלכותו לקבל פקודות לשנה החדשה"

- - -

לייבוש הסמיק. "מה כל הדיבורים האלה... שיגיד 'כן' וזהו, למה הוא חייב לבלוט כל הזמן".

אך פינייץ חיך. "אכן אכן. אתה צודק. זה המאמר של אדמו"ר הזקן במשל המלך בשדה" ותוך כדי דיבור הוציא את ארנקו, פשפש בו מעט ושלף שלשה שטרות חדשים של מאה דולר, הגיש אותם לדביר ואמר:

"זה אני שמח לתת לחייל של המלך. אני בטוח שיש לך הוצאות בעבודת השליחות שלך" - - -

בדביר שהמשיך להסתובב בין הציבור העצום וחילק כרטיסי משיח.

* * *

12:30. יום ראשון של ראש השנה.

תקיעות.

צפיפות מטורפת. לייבוש קופרמן עם כובע מיוחד מעוך למצבים כאלה [אצל המשפיע ר' זלמן התופעה הזו שבחורים מביאים כובעים מעוכים מלכתחילה לדחיפות היא תופעה פסולה ומוכיחה שה'פאר וכבוד' שלהם הוא רק בעניני העולם. "770 זה בית המקדש! גם בבית המקדש היה צפוף אך הכהנים היו מגיעים עם הבגדים הכי יקרים!", צעק ר' זלמן, אולם המשפיע ר' זעליג אף הוא נוהג כך ובנושא זה לייבוש 'פוסק לעצמו' כמו ר' זעליג]. הוא עומד במקום של אביו מאז ומקדם. מנגנים את הניגונים. הוא מביט סביב ומתמלא גאווה. "אה, 770 מפוצץ, מנגנים כל כך מסודר וברגש אדיר. חבל שאבא לא כאן. הכל כמו שהוא מספר על תקופתו. ממש כבוד ליובאוויטש, טוב, רק... רק את הרבי לא רואים..."

"מה טוב? זעק פעם אבא. "מה טוב? אתם מסכנים..."

המשך בעמוד המצורף

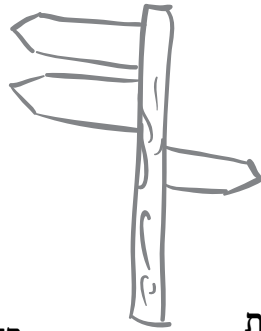
בצורה טבעית לחלוטין דביר נטל את השטרות ואמר "זה הכסף שהעם נותן למלך. אני אכתוב למלך את שמך. מה השם שלך?"

לייבוש התעצבן. "הוא פשוט השתגע לגמרי... ככה הוא מתייחס לאבא שלי? מי הוא בכלל ליד אבא... אבא הוא בן, נכד ונין לחסידים. אבא היה אצל הרבי לפני ג' תמוז עשרות פעמים. איך יש לו בטחון כזה לומר לאבא שיזכיר אותו למלך?... אבא עבר בפ'נים של ערב ראש השנה לפחות עשר פעמים בצעירותו ועוד כמה פעמים כילד ביחד עם סבא...". לייבוש היה בוש ליד החסידים האלו. תמיד היה שומע כי הם היו ב"מי האור", והוא מצעירי הצאן שלא זכו. "איך דביר כל כך בטוח בעצמו".

אך פיניע בלי להתבלבל הקריא לפני דביר את כל שמות בני המשפחה, כאשר דביר רושם זאת במחברת מלאה שמות.

התור הגיע, לייבוש נוסע באל-על ישיר, אך דביר נוסע ב'טורקיש' עם המתנה של 10 שעות באיסטמבול.

"נתראה אצל המלך ועוד קודם לכן נעוף על ענניות לירושלים", נפרד דביר בבטחון מול דמעה קלילה מוסווית היטב על עינו האחת של פיניע. "דאס איז דעם רבי'נס אידן", התבטא ברצינות נרגשת כשהוא מביט

מה שאין כן!

הרב שניאור זלמן

פעם הי' הכל קשור לטו"ד וגם במס"נ הבינו את הכוונה והי' אפשר למצוא מקור בשו"ע להנהגה כזו של מס"נ וכידוע השיחה בלקו"ש חל"ה וישב.

ובדור השביעי כבר במאמר הראשון הרבי מלך המשיח שליט"א תובע שטות דקדושה למעלה מטו"ד. במיוחד ברגעים האחרונים, שהרבה חוגים עושים את כל המבצעים וגם מדברים על משיח, ה'ונפלינו' שלנו, זה בנקודה שלמעלה מטו"ד לגמרי, שהרבי חי בגוף גשמי ולא מחפשים לזה מקור הלכתי אלא רק בשביל "דע מה שתשיב". וזה המס"נ הקשה ביותר שלא ליבוש מפני המלעיגים מבית ומחוץ, וזה הדבר שמכין אותנו לגילוי העצמות שלמעלה מטו"ד ומכל הגילויים לגמרי. ע"ד התוקף של יהודה שהי' למעלה מטו"ד לגמרי, וכמוסבר בדבר מלכות ויגש נ"ב, שאז מגלים ש"אני יוסף", שכל העולם לא רק שלא מפריע אלא כולם גם מאמינים ורוצים לשמוע שהרבי חי בגוף גשמי, רק שצריך להעביר מסר זה בתוקף הכי גדול כמו יהודה ובשמחה גדולה ולא באופן של ונהי בעינינו כחגבים וגו'.

הידעת?

א. בהתוועדות חג השבועות (מספר שבועות לפני כ"ח סיון) ה'תש"א, דיבר כ"ק אדמו"ר הריי"צ דיבורים לא רגילים על בואו של מלך המשיח, להלן מס' קטעים: "נהוג בעולם כאשר בא אורח עושים הרבה הכנות... שבועיים לפני בואו כבר מכינים את הבית!! וכל בני הבית מדברים אודות בואו, עד שמספרים גם לשכנים ואומרים להם: הנה בעוד זמן קצר יבוא האורח שלנו... אשר עליו אנחנו מחכים!!

וסיים: עכשיו הזמן קרוב מאוד לביאת המשיח, כאשר משיח מגיע צריך הרי להתחיל להתכונן לקראת האורח!!

ב. מספר הרב מאיר רייך (שהיה אחד מעשרת התמימים הראשונים ב770): בשנת תש"ג כשיצא הרבי הריי"צ בקריאת "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה" יצאו כולם ופרסמו זאת בדרכים רבות, וגם ע"י 'הדבקות' ברכבות וכדומה. באחת הפעמים, כשהדבקתי מספר מדבקות בצומת הרחובות איסטערן פרקאווי ויוטיקה, נעצרתי ע"י שוטרים, שחשבו שאני מדביק מדבקות ביפנית נגד השלטון (מדובר בימי המלחמה בין האמריקאים ליפנים). זה קרה ביום שישי, וכולם דאגו לשלומי, וכאשר התברר שאני במעצר, פעל הרב סימפסון למען שחרורי ונסע להוציאני מבית המעצר. לאחר מכן כאשר הגעתי לבית משיח 770 יצא הרבי שליט"א מלך המשיח לפתח 770 לקבל את פניי ונשק לי על שתי לחיי....

המקור לתקופה הראשונה:

האריז"ל (הובא בלקו"ת לפרשת קרח) בפירושו על מאמר המשנה בפרקי אבות 'מחלוקת בית שמאי ובית הלל סופה להתקיים' שואל: כיצד אפשר לומר על המחלוקת שתתקיים והרי אי אפשר לקיים אלא רק את אחת מהדעות?

תשובה: לעתיד לבא בימות המשיח תהיה ההלכה כב"ש, וא"כ לכל דעה ישנו זמן בו היא תתקיים למעשה בפועל.

כיצד (ע"פ נגלה)?

מכיוון ש"תורה לא בשמים היא" הרי כשנפסקה למטה ההלכה כב"ה ואחרי רבים להטות" כיצד יתכן שתהיה ההלכה כב"ש?

תשובה: בימות המשיח דעת רוב בית דין הגדול תהי' כבית שמאי, ומכיוון שהרמב"ם פוסק שבי"ד הגדול שפסקו הלכה כפי טעם שנראה בעיניהם ולאחר מכן בי"ד שעמד אחריהם ביקש לסתור דינם ע"פ טעם אחר - ה"ז סותר דינו של בית הדין הקודם, ובמיוחד כשהבי"ד השני גדול מחבירו בחכמה ובמניין שאז יכול לבטל אפי' מה שפשט בכל ישראל. ומכיוון שלע"ל יהיו כל ישראל חכמים גדולים" ממילא בי"ד הגדול לע"ל יהיו גדולים בחכמה מכל בתי הדין שקמו עד כה, עאכ"כ אב"ד - הוא הרבי שליט"א מלך המשיח שהוא גדול בחכמה יותר ממשה רבינו, הרי יהיה לו כח לשנות ההלכה לדעת בית שמאי.

טעם הדבר: מכיוון ש"בית שמאי מחדדי טפי" לכן בזמן הזה אין בכח חכמי ישראל להגיע לסוף דעתם של ב"ש, אבל לע"ל יהיה לחכמי ישראל הכח להגיע למעלת החכמה של בית שמאי.

כיצד(ע"פ חסידות)?

בימות המשיח יהיה קיום המצוות "בשרשן למעלה שהן

גבורות קדושות" - גבורות שלמעלה מחסדים, באופן של השגת השלילה. ובזמן הזה שאין כח בני אדם להגיע ולדקדק בשורש העניינים - לכן חובה להגביר החסדים על הגבורות (עד כדי כך שאם יגבירו הגבורות יכול להשתלשל מזה עניינים בלתי רצויים כפי שמצינו בי"ח הגזרות, ואכ"מ), אבל בימות המשיח כשיושלם הבירור יוכלו כולם להגיע ולדקדק בשרשי המצוות בגבורות הקדושות כדעת בית שמאי באופן של השגת השלילה.

בנוגע למעשה:

חידושו של הרבי שליט"א מלך המשיח: בתקופה הא' בימות המשיח תהיה ההלכה כבית שמאי, ובתקופה הב' תתקיים מחלוקתם בפועל ממש - הלכה כב"ש וב"ה גם יחד. לדוגמא, בהדלקת נרות חנוכה - מחדש הרבי שליט"א מלך המשיח שבתקופה השנייה ידליקו בסדר עולה ובסדר יורד גם יחד בצורה ניסית.

הביאור:

בזמן הזה ובתקופה הראשונה בימות המשיח - הדגש הוא על 'היום לעשותם', כלומר שהלכות התורה פועלים בעולם, ולכן מצד העולם הדגש יכול להיות או על חסד או על גבורה - דעה א' תתקיים בגשמיות והדעה השנייה רק ברוחניות, אבל בתקופה השנייה - 'מצוות בטלות לע"ל' - בטל הציווי לאדם, וממילא הדגש הוא על רצונו ית' מצד עצמו נמנע הנמנעות, ולכן יכולה להיות ההלכה כבית שמאי ובית הלל יחדיו.

(מאמר תורני-משיחי זה נכתב ע"י א' התמימים בישיבה, לזכות הצלחת העצרת בכיכר הגדולה של הרבי שליט"א מלך המשיח הצפויה להיערך לכבוד הגאולה האמיתית והשלמה בחג הגאולה י"ב תמוז, ולזכות קבוצה ע"ט)

במענה למכתבו

במענה על גליון החייל הרביעי כתב כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח (אג"ק ח"א ע' קס"ה):

"בתודה הננו לאשר את קבלת מכתב מר"ח מנ"א בצירוף ההמחאה על סך מאה ושנים עשר דולר, ו-50 סענט, להוצאות ההדפסה של שיחות כ"ק מו"ח אדמו"ר שליט"א בימי חה"פ תשג"ה. . . נוספת על התודה ברכת מזל טוב, על שזכה בענין חשוב כזה, להיות מן המזכים את הרבים, להאיר בע"ה את נפשם באור דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר שליט"א ולהתעורר עי"ז לתורה, לעבודה ולגמילות חסדים. . . וגדלה עוד המעלה בזה אם נעשה הדבר, חנם בלי פני'. . . ואמרז"ל (כתובות נ, א) אשר ההשתדלות שיהי' לאחרים ספרים ללמוד בהם זוהי צדקה - מקרבת היא הגאולה, אשר על הגלות והגאולה נאמר (ישעי' נב, ג. ועיין סנהדרין צז, ב דקאי בגלות זה) חנם נמכרתם ולא בכסף תגאלו."

אתם אפילו לא יתומים... אתם אסופים שלא ראו מאורות מימיכם... הכל טוב... "רק" הרבי לא נמצא? השתגעתם לגמרי?". כך אבא, פיניע קופרמן, היה צורח כשלייבוש היה מספר לו על התקיעות עם הרבי שהוא נוכח בהם. לרגע לייבוש מתבלבל. "אבל בכל זאת תראה את האווירה. איזו התרוממות רוח...", נהג לומר למענדי משרקי.

הוא עוצם עיניו ומנסה 'להכנס לניגון'. מתחילים את ה'בינוני'. דמות אחת לא ברורה לו. מישוהו כמעט מולו עם טלית מכסה את עיניו ונראה מתייפח כשהוא סוגר עם ידו את טליתו על פניו. לייבוש הסקרן לא מצליח להתרכז ולהיכנס ל'ניגון'. "מי זה? אולי מישוהו מאלה שמתפללים בזאל הקטן ירד סוף-סוף לראות את התקיעות 'אצלנו'... מעניין מה הוא חושב 'עלינו'... כנראה מתרשם לטובה...". מחשבות זרות.

תמיד המשפיע ר' זלמן אומר שלייבוש הוא בעלבאס שהתפתח לפני זמנו. "לייבוש משיחיסט?... לייבוש יש לו כרטיס חבר למפלגה ולא יותר. אצלו יש אנחנו ו'הם', זה משיח...??? כדי להיות משיחיסט צריך הרבה הרבה עבודה. הרבה ביטול ויגיעה להיות באמונה פשוטה אז דער רבי לעבט כפשוטו. משיחיסט זה לא מפלגה! כל חסיד שחי עם הרבי כפשוטו הוא משיחיסט!", עכשיו הוא חושב לעצמו אולי ר' זלמן צודק. "הרבי כאן ואתה מהרהר בשטויות, בפלגנות ילדותית?"

אבל הסקרנות גברה. הוא ממתין לרגע שהטלית תזוז לו מהעיניים, ואז יגלה מי הוא היהודי הרזה נמוך הקומה עם הזקן הלבן הארוך שבוכה ללא הרף ב'תקיעות של הרבי'...

הרגע הזה קרה, שניה אחת שהטלית זזה והוא הזדעזע: ראש הישיבה ר' יודל מולו בתקיעות בוכה ללא הפוגה - - -

אמרו לו בערב חג שר' יודל הגיע. הוא לא ראה אותו בליל ר"ה וחשב שכנראה זו שמועה בעלמא. אך הנה הוא כאן. ר' יודל הבעל-נגלה בוכה ללא הרף.

הנה ר' יודל. הנה אבא של ממקה שנהרג בערב ראש השנה - - - "לכן הוא בוכה... כן. לכן הוא בוכה כל כך. כנראה נזכר בבנו".

"מה?" צבט לייבוש את עצמו, איך בתקיעות של הרבי אני חושב שטויות כאלה... אין בי כלום. אני כולי כלי ריק ממש. הכל סקרנות, הכל חיצוניות, הכל פסיכולוגיה ארוורה... המשפיע ר' זלמן צודק. אני שקרן. אני כלום. למה הראש ישיבה ר' יודל בוכה? כי הרבי פה!!! כי הרבי מלך המשיח פה כפשוטו, ורק אנו לא רואים!!!

"אתם שומעים", בכה המשפיע ר' זלמן השנה בהתוועדות מוצאי-שבת סליחות, "אתם שומעים? במאמר 'והיה ביום ההוא' מפלאות בכל [כך קורא לשנת תשנ"ב], הרבי שליט"א אומר 'יתקע מעצמו' בקמץ. זה מה שקורה היום ב770... התקיעות זה יתקע מעצמו... זה הכל הרבי... מי שמתבונן בתקיעות זוכה לכל מה שכתוב במאמר 'והיה ביום ההוא'".

לייבוש עצם את עיניו בכוח עצום ובכל כוחו הצטרף לניגון הבינוני שהיה ברגעי הגעגועים שבו. ר' זלמן סיפר פעם כי שמע מאחד מזקני אנ"ש, כי כשמנגנים את ניגון הבינוני רואים מיד את הרבי הריי"צ בשפלארקע נופל מהסולם עם התפילין... פעם כשסיפר זאת בהתוועדות, המשפיע ר' זעליג העיז לסנוט בו: "ר' זלמן גם אתה חי ב'דמיונות של שקר' כדברי אדמו"ר הזקן בתניא?" ואז תוך כדי ניגון תפס המשפיע ר' זלמן את ידו של ר' זעליג ואמר "על הרבי לא רק מותר לדמיין, אלא חייבים לצייר את פני הרב, חייבים! אתה שומע ר' זעליג? אחרת מציירים את היצר הרע! על הרבי לא חלים כל הכללים הפסיכולוגיים שלך..."

לייבוש מנסה לצייר את פני הרב, אך... הוא חושב על ר' יודל שבוכה בגלל בנו. הוא לא מצליח לצייר את פני הרבי שליט"א, משום מה הוא מדמיין את המשטרה והאמבולנס מגיעים לר' יודל הביתה כשבנו נהרג...

"למה... למה אני כזה חיצון... למה אני לא כמו... כמו דביר נגבי... לפחות כמו מענדי משרקי..." מנדי משרקי שעמד לא רחוק ממנו בעינים עצומות ובדביקות עילאית, "כנראה הוא מצייר עכשיו את פני הרב", חשב לייבוש.

הוא שוב עצם את עיניו בכל הכוח ניסה לחזור על נקודה מהמאמר 'והיה ביום ההוא', על הביטול של 'האובדים בארץ אשור' שגבוה יותר מהביטול של הצדיקים, על בנין המלכות מהמשך ר"ה תש"ג, ותוך כדי התבוננות החל ממש לצרוח את הניגון. אולם הוא לא הצליח 'להכנס לניגון'... הוא נזכר בכל מה שר' זלמן היה סונט בו בהתוועדויות "לייבוש הוא עיתוני... הוא אוסף כת"קים לעיתון שלו...". "באמת אני סתם שקרן... אין בי כלום. אבא צודק אני צריך להתחבר עם דביר נגבי", הרהר לייבוש.

הוא שוב פקח חצי עין לראות מה ר' יודל עושה עכשיו ולפתע נזכר שמהבוקר הוא לא רואה את דביר נגבי. בעדינות הוא סקר את פני הנוכחים. אך דביר לא היה באזור.

דביר נגבי יצא ב-6 בבוקר רגלית למבצע שופר בבתי אבות ליד מנהטן...